

цикъл, както е в песните с мотив хайдушка сватба. По своя смисъл то е сходно със слизането на дружината по заръка на болния войвода и заради клетвата да бъде занесен долу в нивите /полето/ на „Карнобашката кория“, за да бъде „излекуван“, т. е. да се прероди в същността на войвода. По подобен начин стоят нещата в разглеждания текст. Раненият на хайдушката морава водач /най - добрия юнак/ трябва да бъде снет долу, за да бъде погребан „дълбоко“ в полето и да се прероди чрез образа на дървото, което от друга страна е и един от начините за величаенето му. Това обяснява и контекстуалната съотносимост на образите, независимо от, на пръв поглед, хаотичното им разположение в текста спрямо много важният момент - гибелта на най-добрия юнак /войводата/ и величаенето му от една страна и временната му смърт с прераждането му като водач на хайдушка дружина от друга. Всички тези образи в една или друга степен кореспондират с митопоетичната традиция и може да се каже, че присъствието им в такъв вариант никак не е случайно в хайдушкия фолклор., тъй като то е изцяло в съответствие с неговия идеен заряд. Затова в току що разглеждания текст и цитирания разгледан в първа глава на тази работа може да се припознае един от вариантите на преход в статуса на героя, осъществен чрез семантичната редица горе - долу - смърт - раждане /оздравяване/, свързана с преодоляване на пространство, на граница в това пространство и чрез митологичната семантика на конкретни образи и най - вече на световното дърво. Всичко това, съотнасящо се пряко с идеята за реализиране на хайдушкия цикъл.